

Cái Muỗng

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư:, 31 Tháng 8 Năm 2011 06:09

Cái muỗng rớt đ̣c bịt ḅng inox ḥn hoi, có cḥm tṛ tinh vi và luôn đ̣c cḥi ṛa sáng bóng.

I. Tôi không nhớ rõ năm đó là năm tḥ ṃy chúng tôi "ḥc ṭp c̣i ṭo", cḥ bịt ṛng đã có nḥng ng̣ i "quen" ṿi nḥng ngày tháng c̣c kḥ, dài lê thê trong nḥng căn nhà giam đ̣c "xây đ̣ng" ḅng đ̣ tḥ kịu gịa nḥng vùng ṛng núi âm u. Ṣn La thì "tṛi" đ̣c làm trên nḥng nhà tù tḥ xa x̣a, cḥ còn ḷi nḥng cái ṇn nhà ḷ cḥ, ng̣ i ta đ̣ng vách đ̣t tṛn ṛm, mái ḷp ḅng các kịu lá ṛng, mịn sao che kín đ̣c khung tṛi.

Ṇi này x̣a kia, Pháp dùng đ̣ giam gị tù chính tṛ, ṛi ṃt tḥi gian sau, VN giam nḥng ng̣ i tù Thái Lan và trong chịn tranh đã có khi ng̣ i ta dùng làm "công binh x̣ng" cḥ ṭo ḷu đ̣n. Vì tḥ nên tḥ nḥ thọng chúng tôi nḥt đ̣c ṃt cái ṿ ḷu đ̣n đ̣u đó quanh khu ṿc này. Ṿnh Phú thì nhà tranh vách đ̣t, ngọi tṛ ṃt khu ng̣ i ta g̣i là khu "bịt kích" g̣m vài căn nhà "xây đ̣ng kiên c̣" ḅng g̣ cḥ ḷp tôn xi măng. Chúng tôi "đ̣c ḥc ṭp c̣i ṭo" trong dãy nhà này. Cũng nghe ng̣ i ta nói ḷi là khu này tṛc kia dùng đ̣ giam gị nḥng ng̣ i lính bịt kích đã ṭng nḥy dù ra Ḅc ṛi ḅ ḅt giam nḥng khu đ̣c bịt đó. Mụn vào khu này pḥi qua hai ḷn c̣ng có ṭng g̣ cḥ bao quanh. Nḥng có ḷ khi giam gị bịt kích thì khác, còn khi chúng tôi "đ̣c giam" đ̣ đây có ṿ nḥ "c̣i ṃ" ḥn vì nḥng cánh c̣ng tḥng không đóng bao gị. Ḥ đ̣ cho chúng tôi đi lao đ̣ng hàng ngày cho kḥi pḥi ṃ ra ṃ vào.

Cục ṣng dù c̣c kḥ đ̣n đ̣u, ṣng mãi ṛi ng̣ i ta cũng pḥi quen. Nḥp ṣng hàng ngày c̣ tḥ trôi đi dù là trong đói rét, thịu tḥn và trong nḥng c̣m đoán vô cùng khe kḥt. Nhà tù nào cḥng tḥ, nó có nḥng quy lụt và quy đ̣nh riêng. Nḥng ngày đ̣u ng̣ i ta c̣m luôn c̣ trà, cà phê, tḥm chí c̣m c̣ đeo kính c̣n. Nḥng sau này ṇi đ̣n, nḥng tḥ nḥ tḥ không ḅ c̣m ṇa. Cḥ còn nḥng tḥ đã thành "lụt" thì luôn ḅ c̣m và c̣m ḅt c̣ đ̣u. C̣m "mua bán đ̣i chác linh tinh", c̣m dùng tḥc ăn lâu ngày ḅng ḅt, c̣m ṭi và c̣m ṭt c̣ nḥng đ̣ng c̣ sinh họt ḅng ṣt nḥ dao, kéo, mụng nĩa... Tuy ṿy có anh tù nào ḷi ng̣y tḥ ngoan ngoãn đ̣n ṇi tuân theo hoàn toàn nḥng quy đ̣nh y. Mua bán đ̣i chác linh tinh ṿn c̣ địn ra, dao kéo ṿn c̣ đ̣c lén lút x̣ đ̣ng hàng ngày nḥng đó là nḥng tḥ đã đ̣c "c̣i biên" thành dao kéo mini nḥ nḥn cho đ̣ c̣t gịu. Nó là nḥng ṿt đ̣ng c̣n thịt cho đ̣i ṣng hàng ngày, dù có ḅ ḅt thì cũng cḥ ḅ ṭch thu cḥ không đ̣n ṇi ḅ cùm ṃt học hai chân -tùy theo ṭi- đ̣a vào "thiên lao" ṭc là tḥ phòng giam đ̣c bịt trong tṛi tù.

II. Ngày qua ngày, cái "không khí êm " c̣a tṛi giam tṛ nên pḥng ḷng nḥng dĩ nhiên là không tḥ nào nói ṛng đó là tḥ "an tâm, ḥ ḥi pḥn kḥi" mà ḅt ḳ anh "tṛi viên" nào cũng c̣ pḥi vịt khi pḥi làm nḥng "ḅn kịm đ̣m", ṃc dù ḳ c̣ ng̣ i vịt và ng̣ i đ̣c đ̣u cḥng ai tin.

Cái Muống

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư:, 31 Tháng 8 Năm 2011 06:09

Ông anh rởn Sài Gòn gọi cho cái gì thì nhỡn cái nãy. Và mọt số thọt không thọt quên là nũu không có ông anh rởn tọt bống đó thì tôi cũng đã trở thành mọt thọt "caritas" nhỡn mọt số anh em ở trong trọt tử rởn. Tọt c là nhỡn ng ngởn chỡn ng có ai thăm nuôi.

Nhỡn ng bà vọt đau khởn vọt nhỡn ng gia đình đối rách lỏm than, hỏn lo cho chính hỏn còn không xong thì lỏy giở đi "thăm nuôi" ngởn ở trong tù mà lỏn tử tuọt tởn miởn Bọt c xa tí mù tọt p. Thọt m chí có ngởn ở còn vui mống khi thọt vọt mình bởn c đi bởn c nỏa vọt mọt anh nào đó đởa các con ra đởn c nởn c ngoài. Tôi nói thọt đởn chỡn ng mình rởn ng không nên trách cởn bọt kởn mọt ai trong hoàn cởn nh cay nghiởn t này. Theo tôi thì nhỡn ng anh "mởn côi" không ai thăm nuôi trong trọt tử mọt chính là nhỡn ng anh hỏn ng trởn vọt n đởn c cái "thú đau thởn ng".

III. Trọt lỏn chuyởn buởn sáng tinh mọt, khi toán lính chởn yởn sỏn gỏn c vào trọt. Đó là mọt buởn sáng cuởn mùa đông, trọt c Tọt âm lỏn ch chỡn ng vài ngày. Đây cũng là biởn pháp an ninh thông thởn ng cởn a các trọt tử trọt c nhỡn ng ngày lỏn tọt lỏn. Tôi thọt nh thọt i theo đởn đi làm ở ngoài đởn ng. Tôi vọt n cởn yên trí rởn ng chỡn ng có gì đởn mọt, chỡn ng có gì quan trởn ng.

Vào mùa đông cái thọt quan trởn ng nhọt chởn là rau. Mùa này thiởn u rau đởn... khô quọt cởn đởn dày, rau muống bởn u bí không trởn ng đởn c, chởn còn rau cởn i và trởn ng cởn i thì lâu ăn và năng suọt không cao, cho nên có đởn c tí rau là hỏn nh phúc nhọt. Tôi ngởn i lê la trọt c mọt y lỏn ng xu hào, đó là thọt "thọt c phởn m cao cởn p" nhọt trong khu vọt n rau cởn a toàn đởn i. Nhỡn ng cởn xu hào bọt đởn u to hỏn nỏm tay nỏm tròn trính đởn i nhỡn ng tàu lá xanh mọt t mà, tôi trông coi chúng vì cái công sỏn c tôi bởn ra hỏn mọt tháng trọt. Tôi coi chúng cũng nhỡn mọt tác phởn nào đó mà tôi đã trởn ng viọt ra, ở đây không có gì đởn coi nhởn tác phởn thì coi nó là tác phởn vọt y, đởn có cái mà thú vọt và đởn có cái mà quên đi nhỡn ng thọt quanh mình.

Cởn nhọt thọt tôi tha hỏn đởn t tên trởn ng lỏn ng xu hào, có khi là mọt cái tên nghe có vọt "lỏn lỏn t" nhỡn tôi đã gỏn p ở phòng trà tiởm khiêu vũ, có khi là mọt cái tên rỏn t dung tọt c. Ấu cũng là mọt trò "ngỏn ch ngỏn m" giởn a vùng rởn ng núi âm u, hỏn u nhởn không có mọt trọt tử mùa đông này. Nhỡn ng tôi biởn t rởn ng trọt chởn i cởn a tôi sỏn phởn i chởn m đởn t trong mọt hai ngày nỏa. Bởn i Tọt đã đởn, dù 12 lỏn ng xu hào còn non chởn a đởn ngày "thu hoởn ch" nhỡn ng cởn n thọt c ăn trong ba ngày Tọt nên hỏn sỏn nhởn. Nỏn u tù không ăn thì cai tù ăn, chởn không đởn i nào hỏn chởn u đởn đởn mùa xuân. Nhỡn ng vui chởn i đởn c giởn nào hay giởn y trong cuởn c sỏn ng phù du này.

Buởn i trọt a vọt đởn trọt i, trong khi bởn n bè xung quanh đang xỏn xao, kởn bởn tởn ch thu cái này, ngởn ở bởn mọt cái kia thì tôi vọt n nhởn n nhởn vì tôi chỡn ng có gì đởn mọt. Tôi xách tô đi lỏy cởn m, gỏn i là phởn n cởn m, nhỡn ng thọt ra chởn có đúng mọt bát bo bo tởn ng đởn i khá đởn y đởn. Tôi ăn thì tởn m lỏn ng lỏn ng, nhỡn ng nhởn ng ngởn ở bởn tôi thì không bao giởn đởn. Hỏn thởn ng nói "Vọt a ăn xong mà vọt n cởn tởn ng nhởn mình chởn a ăn". Cái đối cởn lỏn ng lỏn mãi ngày này qua ngày khác, thọt mọt i là khó chởn u. Có nhỡn ng ông bởn tôi ăn theo cái kiởn u câu đởn m, tọt c là lỏn y cái muống tre nhởn xít, hoởn c mọt cái gì đó lỏn hỏn cái đởn u đởn, múc trởn ng muống ăn rỏn rích suọt ngày đởn có cởn m tởn ng lúc nào cũng đởn c ăn, nó làm lỏn mọt cái cởn m giác đối, đó là cách tọt đánh lỏn a mình.

Tôi cũng "ăn dẻ hà tiởn" nhỡn ng tôi ăn bống muống. Cái muống rọt đởn c biởn t bống inox hỏn hoi, có chởn m trọt tinh vi và luôn đởn c chúi rỏn a sáng bóng. Nhỡn ng sáng nay, đởn c chia hai cởn khoai lang ăn sáng nên tôi đởn cái muống ở nhà. Tôi thởn ng cởn t nó vào trong chiởn c lon Guigoz – mọt lỏn i vọt hỏn p sỏn a đởn c chởn biởn thành đởn dùng rọt thông đởn ng và nhiởn u lỏn i ích cởn a hỏn u hỏn t nhỡn ng

Cái Muồng

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư, 31 Tháng 8 Năm 2011 06:09

anh tù, nó có thể dùng "trăm công ngàn viếc" để đả bả các loại thức ăn, thức uống để nếm u, câu móc, để ngậm miệng, chừa để dành, để mướm đánh răng, rửa mặt. Nhưng hôm nay thì cái muồng bị nếm, tất nhiên là nó đã bị chôn trong bụi và khám xét trên sáng nay.

Đây là thức "gia bố" tôi đã cất giữ nó suốt mấy năm nay chừa để dành. Nó luôn nằm sát bên tôi, lúc đi lao động cũng như khi nếm. Có thể ví như cái nếm của anh què, cái gậy của ông lão chín miệng, miệng thì đã thành thói quen bám vào cuống sống.

Sau một buổi trưa trưa toan tính kỹ, chiều hôm đó tôi quyết định gặp D, anh chàng trẻ măng ban thì đưa của tôi. D cũng chừa là một "trên viên", nhưng trên đây anh ta là cán bộ, "thoái hóa tiêu cực" sao đó nên bị đi tù. Nhưng anh cán bộ và quân nhân trong trại tù thì được gọi là "phạm binh phạm cán" tức là phạm phạm thu được binh sĩ hoặc cán bộ cũ. Họ có một chỗ để đãi ngọ riêng và trên đây dùng vào trong các công việc của nếm sống tin cậy của giám thị.

Bà khai lý lịch, thấy tôi khai là dân huyện Quỳnh Cô, tỉnh Thái Bình, D liền hỏi quê quán và họ tên là ngọ cùng quê. Một lần D đến chúng tôi đi lấy quần áo ngoài trại chính, qua kho ngọ núi quanh co, anh ta chừa tay lên miệng cây cối thì a thốt, nói với tôi rằng "củ huyện Quỳnh Cô".

Tôi hỏi anh có họ hàng thì nào với ông Huyện Quỳnh, anh ta nói là cháu gọi ông Quỳnh bằng cậu, nhưng gia đình của Quỳnh vào Nam còn gia đình anh vẫn là nông dân nên không biết.

Cố Nguyễn Mạnh Quỳnh trên đây năm 75 làm chánh án tòa án Sài Gòn và tôi nghe nói là cũng có họ hàng với gia đình tôi, nhưng là họ xa. Cố làm tri huyện thì khi còn rất trẻ. Sau này tôi có gặp cậu vài lần. Tôi kể cho D nghe đôi ba chuyện về cuộc sống của cố huyện Quỳnh khi còn ở Sài Gòn. Sau này đi "cố" cậu một lần. D nói là trên đây khi cậu chết, cậu chừa thêm để dành ăn một cái bánh dò. D nhớ nếm nhà ở Thái Bình khi đi thăm nuôi thì ghé qua Hà Nội mua lên vài cái, nhưng khi bánh dò mang lên thì cậu một lần.

Tôi đó, để với tôi, D có phần để chừa. Nhưng dĩ nhiên cái kho ngọ cách giữa một bên là "ngọ" một bên là "cán" thì khó mà san lấp được...

Nhưng hôm nay thì tôi cần đến họ. Suốt buổi trưa tôi không gặp được D. Cho đến hai hôm sau, khi trại đã xáo chuồn bỏ cho nhưng ngày Tết tôi mới gặp được D. Trong khi đó tôi dò hỏi mấy tay làm văn hóa xem nhưng thức ăn chôn trong phòng thì đưa không. Họ nói còn để trong kho nếm và nhưng thức để dùng khác. Tôi mang cho D một ít thức ăn để dành của ông anh tôi gửi vào. Rất may cho tôi là họ cũng bỏ đầu để dành. Mà cái thức ăn chôn trong bụi nhúng nhúng miệng B họ đó chừa là tí một ong trên với nghé nên không công hiệu. Tôi có thể thức "cao cấp" họ tên là Maalox, uống vào là cần đau đầu uống ngay. Thức M đảng hoàng, ngọ và ta ghét M nhưng thức của nó tốt thì cậu thích, có sao đâu.

Tôi gửi chừa xin hỏi cái muồng. D trả lời một:

- "Anh làm cái gì mà cần cái muồng để ăn thì? Bậy gì để trong kho, chui vào để y mà trên đây nó biết thì tôi vào nhà đá."

Tôi nếm nếm:

- "Để y là để gia bố của tôi để y. Anh biết không, tôi một nhieu thức ăn, một cái bánh lái xe ba đầu, một củ nếm để nếm. Nhưng tôi không cần, chừa cần cái muồng thôi."

Cái Muống

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư:, 31 Tháng 8 Năm 2011 06:09

Dịc nhìn tôi nghi ngờ i:

- "Hay là mày giu ti n trong đó?"

Dịc h n tôi hai tu i nên h n có g i tôi b ng mày tôi cũng không t ái, mà dù h n có kém tôi vài ba tu i mà lúc đó g i tôi b ng mày tôi cũng cho qua luôn.

- "Cái muống đ c và nh nh th làm sao giu ti n đ c?"

Dịc n a đùa n a th t:

- "B n mày thì m trò m, cái gì chúng mày ch ng làm đ c. Ch a bi t ch ng mày giu c cái máy quay phim trong đó cũng nên. Tao nghe nói mày có sách làm phim ph i không?"

- "Đúng, nh ng là tôi vi t truy n r i ng i ta l y làm phim ch tôi bi t cái cóc khô gì."

- "V y sao mày ch đòi l y cái muống, mày mua chu c tao b ng hai v thu c đau đ d y, không bõ. Khéo không ch t c đám. Tao không ch i."

Tôi th t b i, nh ng v n không ch u b cu c. Chi u hôm đó, Dịc l i đ c l nh ph i làm m t cái phòng đ c sách vào đ p T t. Tôi đang loay hoay dán m y cành hoa đào lên t m phong trên h i tr ng thì Dịc kéo tôi xu ng. Nó b o tôi đi khuôn sách trên th vi n v h i tr ng, kê bàn gh , trang trí thành khu đ c sách báo trong ba ngày T t cho ra v "có văn hóa". Nh ng n u coi th vi n thì không đ c ăn t t phòng mà ph i ng i tr c h i tr ng. Tôi nh n l i ngay dù bi t r ng s m t cái thú d nh ng ngày T t v i anh em trong phòng và m t cái thú ng i đánh m t ch c b ng nh ng con bài g do chúng tôi t làm l y.

Th là tôi l i có đ p lân la nói chuy n v i Dịc v cái muống c a tôi. Dịc v n nghi ngờ r ng tôi có cái gì giu trong đó. Tôi đành k cho Dịc nghe:

- "Bu i sáng hôm tôi ph i đi "h c t p c i t o", v tôi chu n b m t s đ dùng hàng ngày đ a vào túi xách. Đ a con gái c a tôi, khi đó m i h n ba tu i, th y m nó b vào túi xách nào là qu n áo, khăn m t, thu c men... nó đang ăn sáng, cũng b vào xách tay c a tôi cái muống nó đang ăn và đ n: "con cho b m n, khi nào b v , ph i tr l i cho con đ y".

Tôi ôm con gái g t đ u h a khi v b s tr . Nh ng qu th t tôi v n nghĩ ch ng bao gi tôi tr l i đ c cho nó. L n chia tay này có th là vĩnh vi n... Chúng tôi ng m ngùi chia tay, không th h n đ c ngày v vì có bi t ngày nào v đâu mà h n!

Th là t đó, cái muống theo tôi su t trong nh ng b a ăn, su t trong nh ng gi c ng . Hình nh con gái và gia đình tôi hi n lên qua cái muống đó. Tôi v n đánh l a tôi r ng tôi đang đ c ăn bên con gái, bên nh ng ng i thân. Dù tôi bi t r t rõ s l a đ i y là m t ni m c v ng không bao gi thành hi n th c, nh ng v y mà đôi lúc tôi cũng th y m lòng.

Nghe câu chuy n y, Dịc t ra ch n ch , nh ng h n v vai tôi:

- "Thôi đ c, n u đã là nh th thì tôi giúp c u. T i nay, khi ng i coi phòng đ c sách, tôi s gi ph n bánh ch ng l i cho c u, tôi s g i c u xu ng phòng thi đ a cho c u ng i ăn đó, trong khi tôi g i ban thi đ a lên phòng h i thì tôi gi v đ quên chìa khóa kho. C u m c a vào l y, có gì thì c u ch u trách nhi m. Nó mà v đ c thì 'k lu t' su t cái T t này đ y, ch a bi t ch ng su t mùa xuân."

Ch ng còn cách nào khác, tôi đành làm theo cách "ăn tr m" này. T i đó tôi m khóa mò vào gian nhà kho. Ánh đ n t nhà ngoài h t vào, v a đ soi sáng cái đ ng h m bà làng đ th đ

dùng lát vạt vạt a b thu m y hôm tr c. Tôi s c ngay vào cái đ ng linh tinh đó, qu là nh ng anh b n từ c a tôi có m trò ch i th t.

Thôi thì đ th , cái đi u cày đ c làm b ng nh ng ng h a châu ho c nh ng cáng bãng ca đ c c t ng n, ch m tr r ng ph ng, kh c g t r t tinh vi. Nh ng cái trâm cài đ u, nh ng cái c c cho con gái hay cho ng i yêu, làm b ng nhôm đ c kh c nh ng cái tên "H ng Hoa, Bích Ph ng, Thúy H ng..." nghe nao c lòng. Nh ng con dao nh xiu, nh ng cái mu ng gò b ng tôn cũng có hoa lá cành xinh x n. T t c nh ng cái gì b ng s t đ u n m g n đ .

Sách v ti ng Anh ti ng Pháp và đ th gi y t l n x n. Cái mà tôi ki m đ c tr c tiên l i là cái b ng lái xe c a tôi. Tôi không đ i gì mà không đút vào túi, dù ch ng bi t đ làm gì. Tôi l i h h c l c ti p, v a h i h p v a ph i th t nhanh tay, tôi đâm ra lính quynh. Dù ch m t ti ng đ ng nh cũng khi n tôi gi t mình. Cái mu ng c a tôi v n ch a tìm th y. Ru t nóng nh l a đ t, tôi b i tung h t c cái đ ng y và đâm h t ho ng n u cái mu ng không còn đ đó n a. Nh ng may quá, cái mu ng kia r i, nó n m đ i cu n sách dày c m c a "th ng ch t ti t" nào đó. Nó ch thò ra có m i cái đuôi, tôi cũng nh n ra nó ngay. Lúc đó tôi có c m t ng nh "con có xa hàng cây s thì b cũng c nh n ra con nh th ng".

Tôi v l y nó nh s b ng i ta gi t m t. Tôi nhìn cái hoa văn ch y đ c theo cán mu ng mà tôi đã quá thân thu c nh chính cái nét m t con gái tôi khi nó "nhí nh nh" đ a cái mu ng vào trong túi xách. Nó v n c t ng là m t chuy n vui, b đi ch i r i mai b v . thì vui. Tôi c i trong n c i m u máu c a m nó và trong n c i h n nhiên c a nó. Không hi u sao trong lúc gay c n nh th mà hình nh x a l i hi n lên r t nhanh nh m t ánh ch p. Tôi v t ra kh i phòng khóa c a l i, bi n nhanh vào bóng t i trên con đ ng v "khu bi t kích". Thoát n n! Cái T t y tôi l i đ c vui ch i v i cái mu ng c a tôi, dù tôi đã ph i hy sinh s t ba ngày, trong khi m i ng i đ c ngh ng i thì tôi c ph i quanh qu n trong cái "phòng đ c sách" ch ng có ma nào thèm ngó đ n y.

Nh ng đ p ngh ng i nh th cũng hi m hoi nh chuy n đ c ăn m t b a c m đúng là c m ch không ph i khoai s n hay bo bo. Nh ng qu là tôi th y h nh phúc dù ng i thui th i m t mình. Tôi có cái mu ng r i, còn c n gì vui ch i n a. Đó chính là mùa xuân c a tôi.

Nh ng không ph i đó là m t l n duy nh t tôi ph i "c u l y" cái v t gia b o c a mình. Hai l n sau cũng t ng t , cũng b t ch thu r i c u l i đ c c nh s p ra pháp tr ng r i l i đ c c u. Ch ti c r ng ng i c u tôi không ph i là ng i b n đ ng mình đã t ng chi n đ u v i các đ ng ngũ c a tôi trong nh ng năm qua, ng i đ ng mình đó đã "gan đ " cu n c ch y nhanh và ch y xa quá r i. Thôi thì tôi t c u l y cái mu ng c a tôi v y.

M t l n khác, tôi l i qua con su i sau c n m a l n. Ch chúng tôi làm ph i đi qua m t con su i, g i là su i l nh. Bình th ng nó c n, dòng n c trong v t đ u dàng trôi l l ng trên nh ng t ng đá xanh. Chúng tôi th ng dùng n i này làm b n t m. Nh ng c có m t c n m a l n là n c t nh ng tri n đ i vây quanh b n h ng ào t đ xu ng, ch c n n a gi sau là con su i tr nên hung hãn, n c ch y cu n cu n và mang theo nh ng cành cây, nh ng khúc g lao bãng bãng. Chúng tôi ph i g p rút l i qua con su i tr v tr c khi con su i tr thành hung đ . Sang g n t i b bên kia, tôi lo ng ch ang làm đ cái túi đ đ ng nh ng th l t v t trong đó có cái mu ng. đ đây tôi thu c t ng khe đá nên tôi không ng n ng i nhai ng i xu ng mò. Anh b n nh y dù, la lên:

- "B ông điên sao?"

Cái Muồng

Tác Giả: Văn Quang

Thứ Tư:, 31 Tháng 8 Năm 2011 06:09

Tôi điên thút, hy vọng mình mò được c. Nhưng nọc chấy xiết quá tôi lị thua. Anh bèn nhẩy dù trờ, què mất tay vì bở thủng ngoài chiên trờng, rớt hiều tôi nên anh đi xa hơn một chút và khom ngói xuồng, thò mất tay ra cái khe hòn đá là tìm được lị cho tôi được cái muồng. Đòi mất anh rớt tinh, anh móm côi:
- "Tôi biết ông mất cái gì rồi."

IV. Chuyện trờ trờu là hơn 12 năm sau, tôi đã trờ vờ, nhưng chớ a trờ lị cái muồng cho con tôi được vì mợ con nó đã vờ t biên, đờnh cở nọc ngoài. Hơn hai mớ i năm, tôi chớ a hợ gợ p lị con gái tôi. Tính đờn năm nay là 27 năm, con gái tôi đã 30 tuổ i. Ngày 29 tháng 9-2002 vờ a qua, cháu đã lợp gia đờnh ở Miami Florida.

Nhờn đờc thiợp báo tin, tôi không biết mình vui hay buồn. Hình nhợ không phợ i là vui hay buồn mà là mất thợ cợ m giác kợ lợ cợ lợ lợ ngợ lợ nợ lợ n. Chú thím nó và các anh chợ nó ở Mợ đờu hợ n nhau đi đợ đám cợ i. Tôi thì không, chợ ng hợ n hò đờc đờu gì cợ và chợ ng làm đờc cái gì cợ. Tôi có cợ m giác nhợ mình thợ a. Rợ t may là trợ cợ ngày đám cợ i, cô chú nó vờ Sài Gòn, chính tay tôi gợ i đờc tợ m thiợp mợ ng con gái. Tôi gợ i theo cái muồng trờ lị cho con gái tôi nhợ lợ i hợ a 27 năm vờ trợ cợ. Vờ t đó có thợ thay cho sợ có mất cợ a tôi không? Tôi không biết. Nhưng tôi chợ nghĩ rợ ng gợ i cho cháu đợ cháu hiều rợ ng lúc nào tôi cũng coi nhợ cháu còn nhợ lợ m, nhợ mợ i hôm qua hai bợ con còn ở bên nhau. Tôi đi chợ i đờu đó và hôm nay trờ vờ. Nhưng cháu đã đi xa và tôi còn ở lợ i Sài Gòn, nợ i nó đã sinh ra. Cháu sợ nghĩ gì, tôi không biết.

Nhờng vài hôm sau thì có mất đờu tôi biết rợ t rõ là tợ khi cái muồng đờc gợ i đi, tôi cợ m thợ y trợ ng trợ i nhợ mất mát mất cái gì, xa vờ ng mất cái gì thân thiợ t hàng ngày ở bên mình. Tôi cho rợ ng nó cũng giợ ng nhợ cái cợ m giác cợ a nhợ ng ông bợ bà mợ khi cho con gái mình đi lợ y chợ ng xa. Nợ i buồn lờng lờng bay chợ p chợ n khợ p nợ i. Nhưng đó chính là sợ i dây vô hình nợ i liợ n mợ i tình thợ ng yêu dù ở bợ t kợ nợ i nào trên hành tinh này. Cuợ i cùng ngợ i ta chợ còn lợ i cái tình. Cái tình ở y dù gợ i đi tợ i đờu cũng vờ n còn lợ i, đôi khi lợ i mợ nhợ mợ và sâu sợ c hợ n, chợ khi nào ngợ i ta tợ đánh mất nó thì nó mợ i mất mợ i mợ i. Tôi chợ c chợ ng ai đờ i gì làm mất cái thợ báu vờ t đó trên đờ i không gì có thợ so sánh đờc.

Lờ ra chuyện này tôi đã viợ t ngay tợ tháng 9/2002 nhân đợ p cháu lợp gia đờnh. Nhưng tôi ngợ i mợ i trợ cợ computer, không gợ đờc chợ nào, đờu óc lung tung. Đờng nhợ khi cợ m xúc quá đờ y, ngợ i ta không thợ làm gì đờc ngoài viợ c cợ đờ cho nó tuôn trào lờng lờng nhợ ngợ i đợ i cợ n mợ a. Không nghĩ ngợ i gì cợ, không làm gì cợ, cợ ngợ a mợ t lờn cho mợ a đờ y mợ t, thợ thợ i! Đờng là chuyện cợ a ngợ i thì nhanh mà chuyện cợ a mình thì nghợ n. Mợ i đờn hôm nay tôi mợ i ghi lợ i đờc nhợ ng dòng chợ này, nhưng tôi cho rợ ng chợ ng bao giợ muợ n vì nó là thợ chuyện cợ a cợ mợ t đờ i hay là cợ a muôn đờ i.